

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15481/2023
12.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Петровић, адвокат из ..., против тужених „Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., ради утврђења недозвољености извршења, одлучујући о ревизији тужене „Комерцијална банка“ АД Београд, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2745/22 од 15.12.2022. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене „Комерцијална банка“ АД Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2745/22 од 15.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене „Комерцијална банка“ АД Београд изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2745/22 од 15.12.2022. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П 3548/19 од 01.04.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је недозвољено извршење одређено решењем Основног суда у Лесковцу Ив 2774/12 од 09.07.2012. године, на предмету извршења ближе наведеном у овом ставу изреке, па је обустављен извршни поступак и укинута решење о извршењу и све спроведене радње у односу на наведене непокретности, што су тужени дужни признати тужили. Ставом другим изреке, тужена „Комерцијална банка“ АД Београд обавезана је да тужили накнади трошкове парничног поступка од 72.800,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом на 69.000,00 динара од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2745/22 од 15.12.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене „Комерцијална банка“ АД Београд и потврђена је првостепена пресуда у односу на тужену.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права у смислу одредбе члан 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. О основаности захтева тужиле, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 20, 33. и 70. Закона о основама својинскоправних односа и члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да је тужила савесни стицалац који има ваљан правни основ за стицање стварног права на непокретности – оверени уговор о купопродаји који је закључен у току 2008. године и у целости извршен, те да је тужила покушала упис у јавне књиге (који захтев је одбачен), а све пре него што је одређено извршење на спорном стану 2012. године, због чега се сматра као претпостављени власник, односно корисник са стварноправним овлашћењима и правом на њихову заштиту, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. У конкретном случају ради се о парници ради утврђења недозвољености извршења, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда, будући да постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Такође, посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења недозвољености извршења поднета је 28.05.2019. године, а противтужба је поднета 03.05.2012. године. Вредност предмета спора у тужби означена је у износу од 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић